

El Lluitador

Portantveu de la Federació A. S. O. de Banyoles

De tots els articles en son
responsables llurs autors

|| Preu: 15 cts.

No es tornen els originals
Redacció: D. Pastora, 19

L'etern paranoic

D'un quant temps ençà, hem vist amb tota passivitat, recrudir-se i agreujar-se enormement la campanya asquerosa que des de les terres d'enllà de l'Ebre ve fent-se contra la nostra estimada terra catalana.

Es començà arran de la presentació de nostre Estatut a les Constituents i segueix actualment tinguent com a líders a una colla de degenerats amb antecedents patològics. Ha arribat tan amunt el grau d'imbecilitat d'aquests hidrocefals, que no podem menys que indignar-nos i sortir-los-hi al pas per parar-los els peus. Tenim, en primer lloc, els periodistes a sou que es véien l'intel·ligència i la ploma a canvi d'un augment insignificant en la tirada de llurs periòdics. Coneixem una senyoreta repòrter d'un setmanari gràfic madrileny, que fins i tot, ha aprofitat l'avinentesa de l'estada a Madrid de la nostra representant en el concurs de bellesa per a fer una mica de brometa a les costelles dels catalans. Tenim, també, el xulo de l'Albiñana venint-nos a desafiar valent-se de l'impunitat que li dona el seu carnet de diputat i titllant nos de perros separatistas catalans». I, per fi, tenim l'etern paranoic. Ens referim, concisament, al desequilibrat Royo Villanova.

Cervell anormal, el conreador del separatisme català, ens fa vertadera llàstima, per la senzilla raó de que, abans que res, teaim sentiments humanitaris, i totes les manifestacions d'una persona desequilibrada no ens poden inspirar res més que això: llàstima.

Per les imformacions dels periòdics ens hem assabentat del parlament (si parlament es pot dir a un seguit de barrabassades incoherents del «maño») i no hem pogut estar-nos de riure amb una sonoritat cent per cent. En el moment culminant d'un tiberi celebrat en honor seu i quan la *torrada* era general, apuntalant-se en la taula per a no rodolar per terra començà a vomitar totes aquelles frases que sol portar estereotipades a la gargamella: «Espanya es una i indivisible». «L'estatut es separatista i no autonomista». «Sou catalans, però catalans espanyols». «Catalunya es separatista»... etz. I amb aquestes mateixes paraules, repetides fins a l'infinit conjuminà el discurs. Per fi, explicà que a Barcelona, amb motiu del acte de protesta contra el feixisme, hom donà «moris» a diversos polítics, però que no es sentí cap «mori Royo Villanova», i afegí: —Es que a Catalunya comencen a estimar-me?

I es clar que sí, home de Déu. Es clar, que sí, que t'estimem. No t'hem d'estimar, si mercès a tú i als quatre gats que et volten has fet possible el desvetllament en l'ànima de tots els catalans aquell sentiment nacionalista, aquell amor a Catalunya que estava ensopit al fons dels nostres cors. Sí, t'estimem, però no de la manera que et penses. T'estimem com s'estima un boig manyac, que amb les seves bogeries fa riure els infants i distreu els grans. T'estimem com estimàvem *En Pepet gitano* o *En Rafelet de la manguera*. Ens fas pena, però. Ja pots

lladRAR. ja pots esgargamellar-te cridant i dient 'pestes de Catalunya. A brams d'ase i lladruCs de cà, mes hi perd qui més cas en fa. Si no fos que estem completament convençuts que ets un veritable «cas clínic» i que ets un paranoic crònic, no en explicariem aquesta fòbia anti-catalana de que ets tàs posseït. Si mai nosaltres fossim encarregats de fer te la biografia, diríem: Animal racional, amb el màxim d'animal i el mínim de racional.

Royo Villanova: Si tú i el xulo Albiñana us sentiu prou homes per a venir-nos a dir a la cara i sense el carnet de diputat que els catalans som uns «perros» i separatistes veniu-hi. Sense pistoles assassines us donarem una lliçó. No us matarem. Sereu rebuts amb tots els honors. El màxim que us pot passar es que us donguem unes quantes dutxes gelades a veure si us normalitzen les funcions cerebrals puix esteu demostrant que de «substància gris» en teniu ben poca. Ja deia bé aquell boig quan deia que al tancar la porta del manicomí en tancaven més al defora que a dins...

En quant a l'Albiñana, el doctor en Ruqueria, l'ase de dues cames, ineducat, i matón, que entengui bé que nosaltres sabrem correspondre com es mereix als seus insults.

Catalans: tots els que encara us queda una guspira de dignitat! S'imposa una reacció violenta contra aquesta campanya i contra aquests tipus. Boicot a les Revistes i periòdics de tendència anti-catalana. Boicot a totes les obres de Benavente i Quintero. A fora tota la porqueria. Si volen amistat lleial i sincera la tindran. Si volen guerra, també. Catalunya i via fora! Som espanyols si, però som catalans i no permetrem que s'insulti Catalunya.

R. del CASTELL

CAMPEROLS: Ja heu vist com declaren anti-constitucional la llei de contractes de conreu, mercès a la Lliga. Estiguem, però, amatents per a defensar-la «costi el que costi»; la Generalitat té la paraula.

Del mestre Marx El socialisme feudal

Degut a llur posició històrica, les aristocràcies francesa i anglesa es veieren obligades a llançar libels contra la societat burgesa. En la Revolució francesa de 1830, en el moviment reformista anglès havien sucumbit una vegada més sota els cops del seu antagonista odiat, el qual havia anat del no-res al predomini. Aquelles aristocràcies ja no tenien res a fer en una lluita política seriosa: no els restava altre camp que el de la lluita literària. Però àdhuc en el terreny literari, la vella fraseologia de la Restauració havia esdevingut també impossible.

Per a crear-se simpaties, calia que l'aristocràcia fes semblant de menysprear els seus propis interessos i el seu memorial de greuges contra la burgesia per a defensar tan sols els interessos de la classe obrera explotada. Amb aquest procediment, es procurarà la satisfacció de fer cançons satíriques contra el seu nou amo i de murmurar-li a cau d'orella profecies prenyades de mals averanys.

Així nasqué el socialisme feudal, barreja de jeremiades i de sàtires trivials, de ressonàncies del passat i de pressentiments de l'esdevenidor. I si bé, de vegades, la seva crítica espiritual i mordaç ferí la part sensible de la burgesia, la seva absoluta impotència per comprendre la marxa de la història moderna acabà sempre per posar-lo en ridícul.

Aquests senyors, per tal d'atraure el poble, enarboraven a tall d'ensenyà el sac del mendicant; però el poble, en arribar, s'adonà de llurs darreres ornats amb els vells blasons feudals, i va dispersar-se entre grans i irreverents riallades.

Una part dels legitimistes francesos i jovenalla Anglesa han donat al món aquest espectacle divertit.

Quans els campions del feudalisme demostren que el mode d'explotació feudal era distint del mode d'explotació burges, només obliden una cosa: que el feudalisme explotava en unes condicions totalment diferents i avui estantisses. Quan remarquen que sota llur règim el proletariat modern no existia, obliden que la burgesia és precisament una conseqüència inevitable de la societat feudal.

Amaguen tan poc, per altra banda, el caràcter reaccionari de llur crítica, que llur principal element d'acusació contra la burgesia és justament l'haver donat naixença sota el seu règim a una classe que destruirà tot l'antic ordre social.

Així, doncs, allò que retreuen a la burgesia no és precisament l'haver fet néixer un proletariat, sinó l'haver produït un proletariat revolucionari.

En la lluita política prenen una part activa en totes les mesures violentes contra la classe obrera. En la vida quotidiana saben ajupir-se, a desgrat de llur fraseologia grandiloqüent, a collir els fruits d'or que cauen de l'arbre de la indústria i baratar totes les virtuts cavalleresques, l'honor, l'amor i la fidelitat, per la llana, el sucre de remolatxa i l'aiguardent.

Igualment com el capellà i el senyor feudal anaven plegats abans, avui veiem el socialisme clerical anar de bracet amb el socialisme feudal.

Res no és tan fàcil com recobrir amb un vernís de socialisme l'ascetisme cristià. El cristianisme no s'ha alçat també contra la propietat privada, el matrimoni, l'Estat? I no ha predicat que fossin substituïts per la caritat i els parracs, el celibat i la mortificació de la carn, la vida monàstica i l'Església? El socialisme cristià no és més que l'aigüa beneïda amb què el capellà consagra el descontentament de l'aristocràcia.

Consumatum est.

Ja està fet. La Llei de Contractes de Conreu, per ara no te vigència. L'Institut de Sant Isidre pot donar-se per satisfet. Lliga Catalana, amb el capdavanter en Francisquet han sortit amb la seva, però amb la responsabilitat enorme que els exposa a pagar les seves fellonies amb les contellades que indubtablement rebràn de part dels mateixos afortunats amb llur actuació, com les pagaren els «perrots» d'en Boquique, caiguent afusellats pels mateixos francesos a quins serviren de guies al invadir les nostres terres en la guerra de l'any vuit del passat segle.

Amb la fallida de la llei de Contractes de Conreu, haurèm perdut els terrassans de Catalunya, lo que els curials en diuen una incidència.

Per nosaltres aquesta llei fallida, no significaba altra cosa, que, «un anar fent», amb aquell mínim de concessions fetes a les aspiracions nostres i per quines venim sostenint un plet desde «in il-lo tèm-pore», amb els que començaren per fer se amos de la terra i senyors del fruit de les suades dels terralloners i fins dels mateixos terralloners i terrallones, al establir els brutals drets de forques i de pernade.

L'amo de les terres, haurà guanyat en tot cas, una incidència, recorreguent d'alçada contra la nostra defensa, el govern de Catalunya, però, el plet subsisteix i persistirem en que se substanciï implacablement fins a guanyar-lo i el guanyarèm, perque també emprarem tota mena de recursos fins arribar al Suprem Tribunal de Deu, d'aquell Deu que en la persona del seu fill Jesucrist, va dirlos-hi a n'els que s'apropiaven dels bens de la terra: «Pensa que lo que dius posseïr, no es teu, sino que jo t'ho he donat, perque ho administris per els altres

De manera que al arribar a n'aquell Suprem Tribunal, ja hi tenim segura, favorable sentència. Favorable, si; i que de res ha de servir-los-hi, el que guanyin encara alguna nova incidència, com no sia per ajornar mes o menys, amb el triomf de la raó i del vertader dret, l'absoluta i definitiva desfeta, de la host, amb que pretenen fer prevaler, uns drets atentatoris al dret natural i Diví.

Davant d'aquest «Consumatum est.» nosaltres els terrassans de Catalunya, com a catalans hi vensem llàgrimes de dolor; com a terrassans no sentirem pas pena.

La burgesia del camp, la part contraria nostra, tampoc n'haurà gaudit d'aquest «Consumatum est» si bé li arribarà per ella i sa descendència del Ebre ençà, remordiment i estigma.

Ja està resolt el problema?

Ara que molts pagesos creuen haver assolit bona part de les seves reivindicacions amb l'implantació de la llei de contractes de conreu que no es mes que una petita Reforma Agraria, ara serà quan es daràn compte que les veritables reivindicacions solsament la lograràn amb nna forta unió de tota la nostra classe sota les banderas dels sindicats agraris constituïts arreu de Catalunya.

Ara també quedaràn convençuts aquest sector de pagesos dominats per la por i mantes vegades ignorants e incomprensibles de la necessitat que imprescindiblement tenen d'associar-se.

La classe mitja o petits propietaris que fins avui s'han mirat els Sindicats com a un enemic quedaràn convençuts que formant-ne part serà de l'única manera que s'els hi respectaràn els drets com a propietari, no però, amb el concepte del dret de propietat sinó amb el de treballar-la, i un cop a dins dels Sindicats ajudaràn indirectament

als companys del Sindicat perquè un altre dia puguin dir-se també petits propietaris, no però, comprant la terra, sinó que per el sol fet de treballar-la i necessitar-la per viure, per cap concepte se'ls pugui desposseir d'ella.

Nosaltres o millor dit, els Sindicats, serem els qui implantarem la verdadera Reforma Agraria encapçalant-la amb l'article únic, no previst amb la tant vanagloriada llei de Contractes de Conreu que és el dret del treballador de la terra.

No podem negar que d'aquesta llei podem copsar-ne algún benefici; però lo que hem de lamentar, és l'esclavatge en que ens supedita al facultar la compra de la terra amb petites quantitats i amb uns anys determinats. Quina necessitat tenim de comprar la terra quant sabem que ningú ens traurà d'aquesta, per mes pessetes que disposi i per mes ambicions que'l portin.

Aquest dret d'adquisició, és per el que han de propugnar els Sindicats i agrupacions agrarias. Per cap concepte han de permetrer que un individu compri la terra que treballa un seu afiliat, si aquest necessita treballar-la per viure, i un cop comprada, se li doni el comiat de desahuci, que es lo mateix tirar-lo per portes. Hi han encara avui dia terres ermes, que aquests senyors que amb les seves pessetes compra la terra d'un germà nostre que va invertir el seu esforç i suades en convertir-la amb terra mare, lo que havia sigut per sempre un terreny estèril i abandonat, pot fer-les tornar a la seva cobdiciada propietat, i veurà lo que li costaràn.

Aquesta llei de Contractes de Conreu que reconeix el dret de propietat i vol crear nous propietaris, no reconeix el dret de treballar i el dret de viure dels treballadors del camp, molts d'ells avui dels que es creuen emancipats amb ella.

Per aquests conceptes, i posant sobre de tot aquests drets sagrats dels nostres associats, dirigirem l'actuació del nostre Sindicat Agrari d'Acció Social cap a la socialització de la terra.

Que cap dels nostres compri ni tingui interès d'adquirir la terra que treballa, ja que ni un la deixarà si la necessita, encar que la compri un altre.

El dia que hi hagi un d'aquestos que es diuen o fan dir-se senyors propietaris, que fabriqui o produeixi terra, podrà deixar-la per herència als seus fills, i si vol podrà fer-ne objecte de compra i venda. — UN DE LA COLLA

Es ven
Casa Blanc

EL LLUITADOR
Plaça Turers

Prohibit...

Aneu pel carrer i mireu una façana: «Prohibit fixar cartells». Gairebé no ho podeu llegir degut a la munió de cartells que ho tapen. Camineu i més enllà topareu amb un carreró on, en lloc ben visible hi llegiren: «Prohibit orinar-se...» En justa compensació, a sota mateix, la brutícia i l'humitat hi cria bolets. Endavant. «Prohibit jugar a pilota». Veureu una colla de galifardeus que van a trompada seca amb una pilota... i el pitjor de tot es que ho paguen els vidres que cap culpa hi tenen. Pujareu a un autòmnibus i us passejaren pels nassos un rètol: «Prohibit fumar i escupir». Però encara no arrenca el vehicle, el fum de caliqueños, cigars i cigarretes us tapa el païssatge i els peus se us enganxen a terra. El més xocant, però, es que els mateixos conductors i empleats són els primers de contravenir l'ordre i fins — oh paradoxa! — les mateixes autoritats.

A qué es deu aquest esperit irreductible de voler fer sempre precisament allò de què en som privats? És el plaer morbós o es la incultura? Totes dues coses. Afegim-hi el tant arrelat esperit de contradicció i ho direm tot. Estic segur que si les ordenances ens prohibessin morir nos, estiguent a nostre abast l'evitar-ho, ens moriríem només que pel goig de fer-ho «de contrabando».

Esmenem nos i fem que s'esmenin els demés. Erigim nos en defensors d'aquelles coses que no sols no ens reporten cap perjudici sinó que són en benefici de tots.

Si sabem complir i fer complir la llei, demostrarem nostra cultura. Demostrant nostra cultura serem respectats. — R. E.

Claus i puntes ↑

No sempre les hem d'agafar pel cantó de la seriositat, les coses! Es que tampoc som nosaltres d'aquells que a la més petita ja rebotem el cap per les parets. Ademés, es molt natural que quan hi ha quelcom que no s'aguanta hom tracti de clavar-hi un clau. Parlem-ne, doncs, dels claus i de les

seves femelles les puntes, distingint primer entre claus, claus i puntes i puntes.

No interessa en el nostre cas, parlar de claus de «fa» ni de «sol» ni de les claus dels panys, ni de les claus angleses, ni tan sols de ganxo, no; parlar dels claus acabats en punta i en les puntes també prescindirem de les *barilles*, de les que es donen amb les *xurriaques*, de les que feia la donzella de la costa i encara que tota vegada podria esser d'alguna utilitat, les de les sabates, parlarem només de les puntes acabades en punta també, com les de Paris, per exemple. Els claus de punxa, el mateix que les puntes, són d'una utilitat meravellosa i d'un ús tan excelent i generalitzat que fóra difícil trobar un ésser humà en tota la crosta de la terra que no l'hagi tret d'apuros infinitat de vegades i mantes altres li haurà dibuixat un set als pantalons o una cenefa a la pell si no li ha trepat una anca. Amb tot, els claus i puntes acabats en punxa tenen quelcom de més empipador que ço últim que acabo de dir-ne. Els claus que portem clavats a les soles aturen de relliscar si tranziteu per fangs i gels, però si badeu al petjar lloses o enrajolats ja sou de vint ungles. Els claus clavats a les parets, llevat del fàstic que hi fan, i encara més els forats que hi deixen, amb la rotllana de rovell quan cauen, us serveixen per penjar hi la mar de coses i estris domèstics. A casa, de claus a les parets no n'hi vull. Tan sols respecto els que hi ha les butifarres penjades. Ben mirat, els claus i les puntes, amb tots els seus inconvenients, s'han fet absolutament necessaris i malgrat sentir jo per ells una gran repugnància per les seves malifetes, com per exemple haver travessat amb tres o quatre d'ells les mans i peus de Crist, amb tot i haver-se'm mort un matxo clau passat, durant l'any en faig una gran despesa, una vertadera disbauxa de claus i puntes, tant, que la dona ja m'ha posat el sobrenom de clavataire. Enterada la redacció d'aquesta dèria

meva de clavar claus, m'ha fet ofrena d'una secció en el quinzenari en la que pugui clavatejar tot lo clavatejable i aquí em teniu, apreciats lectors, disposat a complaure a tothom que tingui quelcom desclavat que caigui, que pengi, que s'esquerdi, que badi, que rellisqui, i amb seguretat que no picaré mai a la ferradura i menys encara al turmell.

EL CLAVATAIRE

Som, o no som,

El govern de la República espanyola ens feu la caritat de concedir-nos amb l'Estatut el dret de tenir un Parlament propi, un Parlament que legislés d'acord amb les necessitats de la nostra terra.

Aquest Parlament, compost per uns homes que cobren mil pessetes cada mes, ha conjuminat una llei de Contractes de Conreu que si bé no satisfieia tots els justos anhels i aspiracions de la gent del camp, cal convenir que ha estat feta amb un sentit lliberal i democràtic, i que de moment era una solució pels greus conflictes que actualment pesen sobre el camp de Catalunya i un frè i tal volta un remei pels que estan en porta. Ara bé: Els nostres parlamentaris confeccionen una llei, un reglament que s'ha d'aplicar entre els catalans. Aquesta llei es confeccionada d'acord amb el dret de fer-ho que ens concedeix l'Estatut. Doncs, per quins set sous els governants d'Espanya, que molts coneixen Catalunya per haver-la vist en el mapa, han tingut la gosadia de declarar-la anti constitucional?

Senyors diputats catalans, això es molt greu! Es precis que feu el màxim d'esforços per a salvar la dignitat de Catalunya que va lligada amb la de tots. Nosaltres estem al vostre costat per ajudar-vos a portar-ho a terme puix hi tenim doblement obligació: com a catalans per a fer prevaldre els drets que ens concedeix l'Estatut i com a treballadors del camp i amics de la pau i de l'ordre, avui alterat per les provocacions dels paràsits insaciables que es diuen propietaris. Ja els coneixeu. Són aquells K-talans de la Lliga, que es vendrien la poca ànima que tenen per quinze cèntims. Vosaltres, diputats, l'heu confeccionada i promulgada, i nosaltres l'hem acollida i, atinent-nos-hi, les demandes de revisió de contractes abusius que hi ha, són en majoria i se'n estan tramitant a dotzenes de centenars. Esperem doncs, que per sobre de tot defen-

sareu la dignitat de Catalunya i el nostre ajut no us faltará i si heu de restar indiferents a la humiliació que aquella declaració d'anticonstitucionalitat representa per a Catalunya, us invitem, us exigim que torneu al poble les actes de diputat que el poble us otorgà, sinó també us les sabrem arrabassar de les mans. —X.

EL NOSTRE PESAM

Repasant un exemplar de «La Vanguardia» de dies enrera, hem llegit el següent:

«Fallecimiento del Superior General de las Escuelas Cristianas.—Cherburgo, 3 (por cable).—Es motivo de todos los comentarios el monstruo encontrado muerto en la playa de Querqueville.

Después de un detenido exàmen, el Sr. Petit, director del Laboratorio municipal, ha podido determinar que no se trata de un cetáceo o sea de un mamifero, sinó simplemente de un pez gordo con esqueleto en cartilagos, como la raya.—Utd. Press».

Si vaja... un peix que es portava l'oli. Adrecem el nostre pèsam a la família i comunitat.

Creient que seria un error de compaginació, cercat per tot arreu la suposada equivocació, i no havent-la trobat no ens queda altre remei que creurens-ho.

Grup de Socors mútus de l'Ateneu R.

Es convoca reunió extraordinària per diumenge, dia 10 del corrent a les 3 de la tarda al local social per a tractar de l'aprovació dels Estatuts.

Hom prega l'assistència.

Aglans

El «colmo» de la poca vergonya. — Avui dissabte dia 9 està anunciat a Girona, un acte públic a càrrec dels «senyors» de Lliga Catalana. Cal no tenir sentit comú per fer el que es proposen aquesta gent, en els moments trascendentals que està vivint el poble català, moments d'angoixa i indignació del que ells en son els principals causants.

Tingueu present, gent de la Lliga que els ulls de tots els catalans, estan fets a vosaltres, i els vostres passos seràn vigilats minuciosament i qui sab si del vostre greu pecat a no tardar en trobareu la penitència.

Companys del camp, tots alerta! No deixeu posar el rovell als volants que s'apropen jorns de gran feina.

Per la dignitat de catalans! Per la Llei de Contractes de Conreu! Els obrers som al vostre costat.

Ens han dit que el Raro va tenir una frissada tant gran al no poguer anar a la processó, que el pel li cau de tal manera que de no parar-se-li aquesta malura, dintre poc serà pelat com en Pemales

Ai senyor!, i pensar que quan ells governaven, cada dos per tres podien presumir el sombrero de copa, i ara les arnes tot pasturant pasturant, acaben de menjar-se'l.

Al veï poble de Camós varen celebrar amb tot esplendor la seva festa major. No va faltar hi res, inclús varen fer una manifestació religiosa per fora l'Església, amb permís que expressament varen demanar, al comissari d'ordre públic, els components de l'Ajuntament que son la majoria d'Esquerra Republicana.

Que hi diuen amb aixó els seus companys del Comité d'Esquerra de Camós?

L'Ateneu Republicà d'Esquerra

posa en subhasta l'arriendo del Café. Per informes, Secretaria de l'Ateneu de 9 a 10 de la vetlla, fins el dia 17 del corrent, que s'obriran els plecs a presència dels interessats.—La JUNTA.